

אור הפרשה

י"ל ע"י מוסדות אור דוד בראשות הר"ג דניאל זר שליט"א

כ"ג אלול תשפ"ג • גליון 279 • פרשת נצבים-וילך

זמני שבת קודש

רבונו תם	מוצאי שבת	הדלקת נרות	תל אביב
20:11	19:33	18:34	
20:14	19:36	18:33	ירושלים
20:10	19:33	18:34	חיפה

שבת שלום ומבורך!

העלון טעון גניזה

זכויות ליום הדין

לפנינו גילוי שמימי מדהים, אותו חשף המשגיח הגה"צ רבי אליהו לאפיאן זצ"ל: קבלה אחת, אפילו קטנה, אולם איכותית, והכי חשוב - שניתן לעמוד בה בעקביות, באופן רציף וקבוע. קבלה אחת, שיש בה אמירה: 'רבונו של עולם, אינני מושלם, ואני יודע את זה. אבל אני עושה צעד אחד לקראתך, ובצעד הזה אעמוד בכל הכח, במלוא התוקף. אני עושה עכשיו צעד ראשון, מוכיח שאני רוצה, תן לי שנה טובה להוכיח שאני יכול!'

'רבים ראו מסגולה זו ניסים ונפלאות!' - מתאר ר"א לאפיאן, וההסבר ברור: כי בראש השנה, כשהגורל מוכרע לשנה קדימה, מה שמוטל על היהודי הוא להוכיח 'זכאות'. נו, מי מאיתנו יכול להוכיח זכאות... אבל גם קבלה אחת קטנה לשנה קדימה, קבלה אחת שאנו מחליטים לעמוד בה בגבורה ובכל מחיר, קבלה אחת ששלוכות בה עוצמה רוחנית ועקביות נטולת פשרות, יש בה משום 'נימוק' ראוי לבקשה לקבל שנה טובה, כי הלא כדי לממש את הקבלה - אנו זקוקים לשנה טובה...

כל אדם יודע ומרגיש באיזה תחום עליו להתחזק, באיזו מצוה או ערך נעלה. זו יכולה להיות קבלה להוסיף שיעור יומי או קביעת עתים לתורה, אולי קבלה לחיזוק הרציפות בעת הלימוד, ואולי התחזקות בתפילה בכוונה או במניין. לפעמים נדרש האדם לחזק את שמירת העיניים והפה, ולפעמים להתחזק במידות טובות ובמעשי חסד.

'בספר חיים ברכה ושלום ופרנסה טובה וגזירות טובות ניזכר וניכתב' - אם רצוננו במימוש תפילה זו, הבה נקבל על עצמנו קבלה טובה אחת, חזקה, עוצמתית, ממנה לא נסור בכל מחיר. ואם נעשה כך, נזכה באמת להיכתב ולהיחתם לחיים טובים ומאושרים, לשנה טובה, מבורכת, מתוקה ומאושרת!

(הרב אשר קובלסקי)

הרה"ג דניאל זר שליט"א ראש ה"שיב"ר המוסדות

ידעתי שתחזור יוסי

סיפור מדהים הממחיש לנו כמה הקב"ה מחכה לכל אחד ואחד לשוב אליו

ז"ל מספרים על רבי יוחנן בן זכאי שלפני פטירתו, אמרו לו תלמידיו: רבינו ברכינו! אמר להם יהי רצון שתהיה מורא שמים עליכם כמורא בשר ודם, אמרו לו, מה זה כמו בשר ודם אמור לנו שפחד מהקב"ה כפחד מאריה נמר... אמר להם, הלוואי! שהרי אדם עובר עבירה ואומר הלוואי לא יראני אדם!

דע מה למעלה ממך עין רואה ואוזן שומעת וכל מעשיך בספר נכתבין. **אדם חוטא, מסתכל לימין מסתכל לשמאל, אבל למעלה רואים!**

מסופר על החפץ חיים שנסע עם עגלון, הוא עבר ליד פרדס של תפוזים, העגלון החנה את העגלה ורצה לקחת תפוזים, מסתכל ימינה ושמאלה אם רואים אותנו, צעק לו הח"ח: רואים! רואים! העגלון מיהר ליסוע, ושאל את הח"ח מי רואה? אמר לו הקב"ה רואה אותך. אדם מסתתר בחדרי חדרים, אבל הקב"ה רואה! **אריה שאג מי לא יירא. אילול ר'אש השנה י'ום כיפור ה'ושענא רבה ראשית תיבות אריה.**

שמעתי מהגאון הצדיק הרב מיכאל מזוז שליט"א, המשגיח דשיבתנו סיפור אמיתי, שארע בבני ברק, והוא מכיר את הסיפור מקרוב.

היה בחור בבני ברק שלמד בשיעור ראשון בישיבה גדולה, היה לו משבר כלשהו, חברים דדרו אותו, בעצמו הוא לא שם לב איך הוא מדרדר ונופל, בתחילה רק הלך אח"כ עמד אח"כ ישב, רח"ל. בסופו של תהליך הוא הלך לצבא, ניתק קשר עם משפחתו הבוכיה, עזב את הבית, הוא לא רואה אותם והם לא רואים אותו, התבייש שיראו אותו במחוז ילדותו נעלם מהאופק. היה אברך אחד שראה אותו כמה פעמים בים בשעות לא שעות, שמר איתו על קשר טלפוני רופף. **חלפו 10 שנים בערך, הבחור הנ"ל בן 28 יושב ומוכר בחנות מחשבים בת"א, ולחנות נכנס אותו אברך לקנות דבר מה, הוא מסתכל על המוכר והוא נראה לו מוכר, מביט בו במבט בוחן, ואומר לו בהיסוס "אתה יוסי?"** כן, רבי יעקב, אני יוסי. וממתי הכיפה הזו? הציצית? הזקנקן? האברך, רבי יעקב, מאד התרגש, ואמר לו איך זה קרה, ספר לי. אמר לו הבחור, שנה שעברה מכרתי פה בחנות, הגיע שכן, והסתכל עלי באותו מבט שהסתכלת עלי

מקודם, הוא שאל אם אני יוסי, והאמת, חשבתי להכחיש, אבל משמים אמרתי לו כן. ואז הוא אמר לי משפט שצמרר אותי, אני לא רוצה להתערב לך בחיים, אבל תדע לך שמאז שעזבת את הבית אמא שלך לא סוגרת את הדלת, לא ביום ולא בלילה, שמא יוסי יגיע והדלת תהיה נעולה. "אתה צוחק עלי" אמרתי לו, והוא השיב שהוא רציני לגמרי "ומאיפה אני יודע תשאל אותי? כי בבין הזמנים, כשההורים שלך יצאו לשבוע בצפת, אבא שלך ביקש שאני אשים עין על הבית, כי אשתי שתהיה בריאה משאירה את הדלת ביום ובלילה, בחופש ובחג, שתהיה פתוחה בשביל יוסי!". השכן לשעבר סיים ואמר לי: קח את הדברים שלי ותעשה איתם מה שאתה רוצה. הוא ראה שאני נסער, אמר שלום ויצא בלי לקנות כלום. נכנסתי לחדר הפנימי ובכיתי, והחלטתי. **באישון ליל לקחתי את האופנוע וסרתי לבית הורי, עליתי בשלוש לפנות בוקר, עמדתי ליד הדלת, ובליבי ייחלתי שהדלת תהיה נעולה, אבל לא רבי יעקב, הדלת הייתה פתוחה. השכן צודק! 10 שנים הדלת פתוחה בשבילי, נכנסתי פנימה כשאני לא מחזיק את עצמי, התיישבתי איפה שהוא ובכיתי ובכיתי מול ספרי הקודש של אבא, כעבור כמה שעות אמא התעוררה, והיא אמרה לי בקול של אמא שגאה בבנה **"ידעתי שאתה תחזור, ידעתי יוסי"**.**

הסיפור הזה אמיתי, אבל הוא גם משל מבהיל. כל השנה הקב"ה ממתין לנו, אבל בימים אלו הוא קורא לנו ודופק בדלת "קול דודי דופק פתחי לי אחותי רעייתי יונתי תמתי", פותח את כל השערים, רק תוריד את הידית, וחלילה וחס, כמה התביעה גדולה כשנותנים לאבא להמתין לריק ולחיל לשוא, ולא רצים אליו להתחבק באהבתו.

שובו אלי ואשובה אליכם, הדלת פתוחה רק תכנס. המלך בא אליך הביתה, ודופק בדלת, לא תפתחי?! על אחת כמה וכמה, מלך מלכי המלכים, שמלאכים וחיות הקודש רועדים ממנו, דופק לנו על פתחי הלב ואומר פתחי לי, רצוני לשכון בתוכם, עשו לי מקדש.

שבת שלום!
מתוך דרשתו השבועית של הר"ג דניאל זר שליט"א
המתקיימת בכל זום רביעי בשעה 22:00 בישיבת אור דוד

ההקדשה השבועית

הצנים הם אומם להקיש אלפי טעמים מאד מרענן להצלחתכם או לעלי קירובכם
ההקדשה נעשית: 05-04-03-03-03

לימינו
ידן חיה בת הדס יוסי בן רחל צורי בת חוה דייה בת חוה

לישיק
בנימין בן חסיה אלדד בן חוה ססיר בת עליזה לילך בת עליזה

לחובלתי
אסף בן חיה רוני בן דיה אלעד בן ענה אלדד בן ירדנה

לעילוי נשמות
שלמה בן גלן לון סילגית בת חנה שמואל בן ירלנה יואב בן חנה

סיפור לשבת

הרב צבי נקר

מילה טובה

בנינו בית טוב, בית של תורה. כמה בנות צמודות בוז אחר זו, ולאחריהן בנים.

בתי הבכורה היא ילדה מקסימה וטובת לב עם המון מידות טובות ודרך ארץ, אך בלימודים היא לא מבריקה, מה שאומר שהיינו צריכים להשקיע בה המון בהוראה פרטית ובקידום. אמנם ראינו השפעה מסוימת, אך לא כזו שהפכה אותה למצטיינת אלא לכל היותר לבינונית.

בשנים האחרונות היינו כולנו בלחץ גדול מאוד. ידענו שבקרוב תגיע לכיתה ח' ומשם תצטרך להתקבל לסמינר.

כמו כולם, חשוב היה לנו מאוד שתתקבל לסמינר טוב, וגם מגיע לה ולנו כזה סמינר. אנחנו משקיעים כל כך בחינוך ובהשרשת יראת שמים שזה פשוט לא היה הוגן שהיא לא תתקבל לסמינר החשוב שהולכות רוב חברותיה.

מצד שני ידענו שהישגיה בלימודים הם כאלה, שלא אפשרו לה להתקבל לסמינר הזה. אנחנו משפחה די פשוטה, אין לנו שום קשרים, וכולם רמזו לנו שכדאי לנו לרשום אותה לסמינר פשוט יותר.

זה כאב לי בכפליים. גם על הילדה שלי שאני מעדיה שהיא ילדה צדיקה, טובה ויראת שמים, סמל ודוגמא לחינוך טוב, וגם על שאר הבנות שלנו. ידענו שאם נאלץ לשלוח אותה לסמינר פחות טוב, כל הבנות אחריה ייאלצו ללכת גם הן. אמנם "על פי הספר" זה לא אמור להיות כך, אבל לא נראה לי שמישהו טורח לפתוח את "הספר" הזה...

ככל שחלף הזמן, הלחץ הלך וגבה כשהרישום לסמינרים החל, רשמנו אותה לסמינר שרצינו, וכמובן קיבלנו תשובה שהיא לא התקבלה לשם.

אבל כבד ירד על הבית. לא יכולנו להסתכל בפניה של בתי. ישבתי עם בעלי וחשבתי מה לעשות.

ואז בעלי אמר: "בואי נחשוב איזה קשרים אפשר להפעיל. מישהו שימליץ עלינו ועליה, שישביר להם שהיא יהלום ושחבל לוותר עליה".

הבטתי בו והפנים שלי אמרו את התשובה. איזה קשרים ואיזה נעליים. "את מי אנחנו מכירים שם בכלל".

בעלי ענה: "את למדת אצל המנהלת של הסמינר, לא?".

הסתכלתי עליו לבדוק שהוא לא צוחק עלי.

זה נכון שלמדתי אצל המנהלת הזו. אבל זה היה לפני כשלושים שנה, כשהייתי בת 10 ובכיתה ד'. בתקופה הזו היא היתה מורה מקצועית לחשבון בבית הספר היסודי בו למדתי. הסיכויים שהיא תזכור אותי דומים לסיכויים שאני זוכרת את מה שהיא לימדה אותי. וכאן טמון עוד מוקש: את מה שהיא לימדה, לא שכחתי אחרי שלושים שנה אלא חמש דקות אחרי שהיא לימדה, ואם להיות ישירה יותר, הבת שלי אינה הראשונה במשפחה שהיא חלשה בלימודים. זה הגיע ממני. כך שעדיף שלא להזכיר לה מי אני ומה אני.

עברו כמה ימים. הבית כולו באבל, ובאחד הערבים

בעלי שוב פונה אלי ואומר: "תראי, פניתי למי שהייתי יכול. אנשים אומרים לי 'זה בסדר אני אדבר', חלקם לא מדברים וחלקם פשוט הולכים ואומרים להנהלה 'הם ביקשו ממני שאני אדבר בשבילם', שזה שווה כמו שלא דיברו בכלל ואולי זה אפילו מוזק".

ובעלי ממשיך ואומר: "אני מכיר אותך יותר מכל אדם אחר ויודע איזו אישה טובה וצדיקה את, אשת חיל מי ימצא ורחוק מפנינים מכרה" (כך, במילים האלה ממש אמר), "אני בטוח שאם היא תזכור אותך - זה יהיה לטובה וגם אם לא תזכור אותך, ברגע שהיא תראה אותך ותתרשם ממך, היא תבין שזה טוב בשבילה שהבת שלנו תהיה בסמינר, כי אולי יש לה בסמינר המון גאונות אבל ילדה כזו מקסימה, שקיבלה כזה חינוך טוב ושיש לה כזו אמה מיוחדת ומחנכת - אין הרבה".

היו לי דמעות בעיניים כשבעלי אמר לי את זה. הוא תלמיד חכם ואציל נפש שחוץ מללמוד כל היום ולהכניס לבית אווירה של קדושה וטהרה לא עושה כלום, פרט בלעזור בבית על אף שאיני מבקשת.

לפני שהחזרתי לו מחמאה הוסיף ואמר: "לכי תדעי, אם תתרשם ממך ותבין איזו אישיות את, היא עלולה עוד לחשוב בטעות שגם הבעל שלך שווה משהו...".

שתקנו כמה דקות ואז אמרתי לו: "אני רועדת לעשות את זה ופוחזת שיהיה לי אי נעימות כזו שתשבור אותי, אבל מכיון שזו בקשתך בעלי היקר, אני אעשה את רצונך, יהיה מה שיהיה".

כמובן שכל הבית הגביר את אמירת פרקי התהלים ואני שמתי פעמי אל הסמינר, לדבר עם המורה שלי לחשבון מכיתה ד' שהפכה למנהלת סמינר בלי לדעת מה לקוות: שהיא תזכור אותי או שתשכח אותי כליל.

המתנתי כמה דקות במסדרון, מזכירות יצאו אלי ואמרו שהיא מאוד עסוקה אבל אני ביקשתי רק חמש דקות. הם הבינו היטב לשם מה הגעתי ולאחר מכן התברר שזה היה מחדל של השומר שבכלל הכניס אותי. בסוף היא הסכימה בלידת ברירה שאכנס.

ישבתי וסיפרתי על בתי. אמרתי שהיא ילדה טובה ויראת שמים, שאמנם אינה מצטיינת בלימודים, אך היא משקיעה הרבה ויש לה מידות טובות שאין להרבה ילדות.

הקדוש ברוך הוא שם לי בפה מילים והיא הקשיבה והיתה אמפטית אבל על פניה כבר ראיתי את התשובה.

כשסיימתי את דבריי אמרה לי: "אני אחשוב על הדברים שאמרת ונמסור לך תשובה".

הייתי מספיק חכמה כדי להבין מה יהיה אופי התשובה והחלטתי לנצל את ההזדמנות ולקיים את שליחותו של בעלי:

"האמת שאת צריכה להכיר אותי" אמרתי.

היא זקפה ראשה "איך?".

"אני למדתי אצלך בכיתה ד', בבית הספר היסודי. היית מורה מקצועית בחשבון".

"יפה", אמרה בקול אדיב שנתן לי להבין שהיא לא זוכרת ובינינו, מה זה כבר מוסיף.

ואז החלטתי ללכת עד הסוף, "השם שלי היה אז...". וכאן נתתי את שם משפחתי לפני הנישואין. "אולי את זוכרת?".

אך שאמרתי את השם, השתנו פניה של המנהלת ב-180 מעלות. היא נראתה נדהמת, ואחר כך נרגשת, ולאחר מכן אדמומיות פשטה על פניה ולפתע ראיתי דמעה בקצוות עיניה.

זו את דבורל"ה... היא נקבה בשם החיבה שלי ובשם משפחתי. אני מקבלת את הבת שלך מיד לסמינר".

הפעם היה תורי לקבל הלם. האמת שהשינוי היה כל כך פתאומי וכל כך לא הגיוני שלא יכולתי לקלוט אותו וכשקלטתי הייתי נדהמת כפליים, כאילו, מה? אפשר לחשוב שהייתי איזו ילדה מצטיינת, כוכבת או כאילו משפחתי היתה משפחת רבנים חשובה? מה הסיפור כאן?

"אמני עליה השלום דאגה כבר מילדותי לחזור בפני שוב ושוב כי לברכה של יהודי יש ערך מיוחד..."

"את בטח מתפלאת מה גרם לי לשנות את דעתי בקיצוניות כזו" אמרה המנהלת, "וליי חשוב שתישארי כאן כמה דקות לשמוע סיפור אישי שאותו לא השמעתי מעולם לאישי".

והמנהלת החלה לספר:

"הייתי מורה מקצועית בבית הספר היסודי בו למדת, ומהיום הראשון נראה שלא מצאתי חן בעיני המנהלת. איני יודעת מדוע, אני והיא כנראה לא נדבקנו זו לזו.

היא היתה מעירה לי על כל צעד ושעל, בודקת אותי שבע פעמים ותמיד לא מרוצה, ובעיקר פשוט הקפיאה אותי על מקומי, לא קידום בעבודה לא קידום בשכר ולא תוספת שעות.

הייתי מגיעה כל יום הביתה שבורה ואומרת לבעלי: 'אני לא יכולה להמשיך שם. רע לי, זה הורס לי את הבריאות'. בעלי היה שואל רב והרבה היה אומר: 'לא עוזבים עבודה סתם כך, לא סוגרים דלת לפני שדלת אחרת נפתחת', ואני הייתי חוזרת לעוד שבוע קשה לעוד חודש בלתי נסבל.

עשר שנים עבדתי שם, בלי יום אחד של טוב.

ויום אחד קוראת לי המנהלת לחדרה ומגישה לי מכתב.

היה זה מכתב של אחת האימהות שכתבה שירות ותשבחות על מסירותי לבתה.

היא כתבה שאמנם אני מלמדת רק חשבון, אבל אני משפיעה על בתה בכל התחומים ושלמרות שביתה מתקשה אני מתמסרת אליה ומגלה אכפתיות. היא כתבה שני עמודים גדושים בתשבחות שממש גרמו לי להסמיק.

ד. אין אמרים וידוי ונפילת אפים בתפילת שחרית בערב ראש השנה וכ"ש שלא אומרים בתפילת המנחה.

ה. נוהגים לעשות התרת נדרים בערב ראש השנה כדי להינצל מעונש נדרים שנדר בכל ימות השנה (אולם הדבר ברור שאין התרת נדרים זו מתירה כל נדר שנדר בכל ימות השנה, ויש הרבה נדרים שצריכים התרה מיוחדת, ולכן ישאל תלמיד חכם או מורה הוראה על נדר שנדר איך עושים עליו התרה).

ו. אע"פ שראש השנה הוא יום הדין וצריך לפחד, מכל מקום כתב מרן השולחן ערוך שמכבסין ומסתפרין בערב ראש השנה, כדי להראות שאנו בטוחים בחסדי ה' יתברך שיוציא משפטנו לחיים טובים ולשלום, וכתב מרן החיד"א שמצד אחד יהיה האדם מלא יראה מפחד ה' והדר גאווה, ומצד שני יהיה האדם שמח ושקט ובוטח כי ה' יתברך מלך מוחל וסולח.

ז. מנהג יפה לטבול במקווה טהרה בערב ראש השנה, ועדיף ללכת למקווה מתחילת שעה חמישית של היום, ולא יברך על טבילה זו, ומי שאינו יכול ללכת למקווה טהרה לטבול מחמת איזה סיבה נכון שישפוך על גופו כשנים עשר ליטר וחצי מים, ואפשר לעשות כן על ידי המקלחת, שיעמוד תחת הברז ויפלו עליו מים ויעמוד כך עד שישער בדעתו שנשפכו עליו כשנים עשר ליטר וחצי, ואין הבדל בזה בין מים חמים למים קרים.

ח. כתב הרמ"א שנוהגים ללכת לבית קברות בערב ראש השנה ולהרבות בתחינות ובקשות אצל קברי הצדיקים ונותנים שם צדקה לעניים, והטעם משום שבית קברות הוא מקום מנוחת הצדיקים והוא מקום קדוש וטהור והתפילה שם מתקבלת יותר, ויתן צדקה קודם שיבקש הבקשות, וכשהולך לבקש בבית הקברות לא יתפלל אל המת שהוא יעשה את בקשתו ותפילתו כיוון שזה איסור "דורש אל המתים" אלא יבקש מה' יתברך שיתן לו רחמים בזכות הצדיקים שוכני עפר, וכן יכול לבקש מצדיק שיתפלל עליו לפני ה' יתברך ויהיה מליץ יושר עליו.

ט. כתוב בספר סגולות ישראל שיש לקנות סכין חדש בערב ראש השנה וישחיו את הסכין וזה מסוגל לפרנסה לכל השנה.

להלכות נוספות של הרב רועי גנון
כנסו לאתר 'שיבת אור דוד'

וכעת, כשאת באה עם הילדה שלך, שאמנם אינה עומדת בכל תנאי הקבלה, אני צריכה להיות חסרת מידות וכפויית טובה כלפי אימך וכלפי הבורא כדי שלא להחזיר לך מידה כנגד מידה.

אני מקבלת אותה מיידית, ואני מודה לקב"ה שנתן לי את ההזדמנות, לתת את ההזדמנות לנכדתה של זו שנתנה לי את ההזדמנות חיי".

"אל תדאגי דבורה לה", אמרה המנהלת, "בתך התקבלה. לכי תגידי תודה לאמא שלך הנפלאה, ששלחה מכתבה על פני המים, ולבורא עולם בהשגחתו הפלאית זימן אותנו יחד כדי שאוכל לדאוג לכך שברוב הימים תמצאנו נכדתה".

זה הסיפור, ואני לא צריכה לכתוב את המסר שלו. אין אדם עושה אלא לעצמו. אין איש מפסיד מטוב לב ומפרגון. ואם בן אדם מפזר אור וטוב בכל אשר ילך - אך טוב וחסד ירדפוהו כל ימי חייו, ואם כל בני האדם יעשו כך, יהפוך העולם שלנו ל"עולם חסד יבנה".

לסיפורים מרתקים נוספים של הרב צבי נקר
כנסו לאתר 'שיבת אור דוד'

הלכות ערב ראש השנה

א. יש נוהגים להתענות בערב ראש השנה שנמחלים בתענית זו שליש מהעונות, והוא על פי המדרש תנחומא שדורש "ולקחתם לכם ביום הראשון" ראשון לחשבון עונות, משל לעיר שהיתה חייבת חוב גדול למס המלך ולא רצו לשלם, ויום אחד בא המלך לאותה עיר בצבא גדול, וכשקרב לעיר יצאו לפניו גדולי העיר והתחננו לפניו שימחל להם על החוב ויעשה עמהן חסד שכן אין בידם כסף לפרוע את החוב, והמלך אמר שהוא מוותר על שליש, וכשהתקרב עוד לעיר יצאו לפניו אנשי העיר הבינונים והתחננו לפניו שימחל להם על החוב, והמלך ויתר להם על עוד שליש, וכשהגיע לעיר יצאו לפניו כל הילדים והנשים והתחננו לפניו שיוותר להם על החוב וויתר להם על עוד שליש ובכך ויתר על כל החוב.

והמשל הוא לה' יתברך שעם ישראל נתחייבו בעונותיהם כל השנה, ולכן בערב ראש השנה מתענים הגדולים ומוחל על שליש, ובעשרת ימי תשובה מתענים הבינונים ומוחל על עוד שליש, וביום הכיפורים כולם צמים ובכך מוחל להם על כל העונות, ובמוצאי יום כיפור עוסקים כולם בבניית הסוכה ובקניית ארבעת המינים, ולכן קורא את יום טוב הראשון "ראשון לחשבון עונות".

ב. מי שרוצה להתענות בערב ראש השנה כדאי שיקבל את הצום בתפילת המנחה ביום הקודם, ואם שכח יכול להתענות כיון שצום זה הוא מנהג מקובל.

ג. אם רוצה לקום בעוד לילה לאכול ולשתות לפני עלות השחר (שאו מתחיל הצום) כדי שיוכל לצום, לכתחילה יעשה תנאי לפני שהולך לישון שאם יקום באמצע הלילה שיוכל לאכול ולשתות, וכל זה על פי הפשט אבל לפי הזוהר הקדוש אסור לאכול אם ישן שינת קבע על מיטתו עד שיתפלל תפילת שחרית, ולכן טוב להחמיר להימנע מאכילה אם הלך לישון שנת קבע על מיטתו, מ"מ גם לפי הזוהר יכול לשתות (ע"י התנאי) אם התעורר קודם עלות השחר.

>> המשך הסיפור

המנהלת הביטה בי ואמרה: 'מעולם לא קיבלתי כזה מכתב על איש צוות כלשהו, אני חושבת שאני אתחיל להסתכל עלייך בצורה שונה!'

אמרה ועשתה.

מהרגע הזה השתנה היחס אלי במאה שמונים מעלות. המנהלת החלה להחמיא לי, לכבד אותי ולשתף אותי בנעשה, להוסיף לי שעות ותקנים. המורות האחרות פשוט שפשו את עיניהם ולא הבינו מה קרה פתאום. היחס שלה אלי היה ידוע ומפורסם.

ארבע שנים לאחר מכן הודיעה לי המנהלת כי התפנה תפקיד בחינוך בכיתה ח' וכי היא מציעה לי אותו. אני זוכרת את עצמי פורצת בבכי של אושר ורצה לספר לבעלי על החדשה המסעירה.

מהרגע הזה ואילך אני והמנהלת הפכנו לשותפות של ממש, היא ממש התייעצה איתי על כל צעד ושעל ולאחר שנתיים גם מינתה אותי לסגניתה.

ארבע שנים לאחר מכן פרשה מתפקידה, לא לפני שנלחמה כלביאה שאני אקבל את תפקיד המנהלת במקומה.

וכך היה. הייתי מנהלת בית ספר היסודי עוד

רגע חושבים

הרב ישראל לוגסי

גזרת ההשתדלות

מעתה תקונו הוא לברר את הטוב מהרע, ולכן עליו לעסק בשקר שהוא בעצם הרע - בהשתדלות ובסבות טבעיות, ולברר במחשבתו את הטוב שהוא האמת מהרע שהוא השקר, דהיינו האמת היא שאין עוד מלבדו, והסבות והגורמים הנם שקר ואין בהם מועיל לתוצאות, ועליו לברר במחשבתו את אמת זו ולהכיר בה ולתלות את הצלחתו אך ורק באמת זו שה' הוא בלבדו עשה ועושה ויעשה לכל המעשים, ולסננה מהשקר המתעה שכביכול וההצלחות או הכשלונות תלויים בסבות והגורמים הטבעיים. ובזה נתקן קלקולו שערבב טוב ברע, ועתה עליו לבררו ולסננו.

ומכיון שכן חובת ההשתדלות תלויה במדת הבטחון של האדם. כמה שהאדם יותר בהכרה זו שאין עוד מלבדו, וההשתדלות היא שקר, כן פחות עליו לעסק בה ולהשתמש בבטחון בה'. ונבאר.

הרי קלקולו של אדם הראשון היה הערוב טוב ברע, ותקונו הוא לבררו ולסננו. והסנון הוא להשתדל ולעבוד, אולם רק בפעל, בחיצוניות, ואלו בפנימיותו עליו לידע שהשתדלותו לא מועילה ולא מורידה.

ובכן מן הראוי היה שהאדם ישתדל כמה שיותר, ויעסק בסבות ובטבעים כמה שיותר, וילחם מלחמה בנפשו לשקר את הסבות ולהכחישם. ובכך בעצם יעשה את הברור ביתר שאת מאשר כאשר ימעט בסבות ויתלה בטחונו בה', שכן בכך שימעט בהשתדלות הלא עבודתו קלה יותר, שכן קל יותר לבטח בה' כשאין עושים מעשה הסותר לבטחון שהוא השתדלות, מאשר לבטח בה' כשהנך עוסק במעשה הסותר שהוא ההשתדלות, אולם זוהי דרגה גבוהה מאד, שלא כל אדם יכול לעמוד בה, ובזו הדרגה היו האבות הקדושים, שעסקו במשא ומתן, רבי צאן ובקר, עבדים ושפחות, אולם כל עסקיהם היה רק בידיהם, ואלו במחם היו דבוקים בה' ולא הסיחו דעתם ממנו לרגע.

למאמרים נוספים של הרב ישראל לוגסי
בקרו באתר 'ישיבת אור דוד'

עבודה קשה מוטלת עלינו בכך שנתחייבו לנהוג במנהגי העולם ובדרכים טבעיים, והזהרנו שלא לסמך על נסים, שכן בכך עבודתנו היא, אכן להשתדל, להשתדל בפרנסה ברפואה, בזוג, בשלום בית וכיוצא, ומאיך להאמין שהשתדלותנו לא יוצרת תוצאות. התוצאות לרע או לטוב - גזרות מלמעלה, ואנו בהשתדלותנו רק מסתובבים סביב הגזרה שכבר נגזרה, ומושכים עלינו לרע או לטוב - את אותה הגזרה שנגזרה - בסבות ובגורמים שאינם אלא התלבשות רצון ה'.

וזו עבודה קשה בבחינת: "שבר את החבית ושמר את יינה..." דהיינו, תשתדל, תפנה לסבות ולגורמים, ומאיך תקבע קביעה בנפשך קביעה והכרה ברורה שההשתדלות לא תשנה במאומה את הגזרה שנגזרה כבר מאת ה'. ובבחינת: "המרבה לא העדיף והממעיט לא החסיר".

[כל דברינו המה בעניני החומר וכגון באיזה עסק יעסק בו האדם, איזה מקצוע ילמד האדם, איזה בית או חפץ כל שהוא שיקנה האדם, זוגו של האדם, וכיוצא, כל אלו גזורים ואינם בבחירת האדם ואף שנראה לאדם שהוא המחליט, אינו כן, ה' נותן לו עצה. אולם בעניני רוחניות ויראת שמים - בזה הבחירה ביד האדם וכגון לחטא או שלא לחטא, לעשות המצוה או שלא לעשותה. וגם ברוחניות, אכן הבחירה ביד האדם, אולם הבחירה היא אך ורק ברצון, וכן בכמות ואיכות ההשתדלות, אולם בתוצאות - גם ברוחניות הדבר תלוי בה', כמה ומתי יצליח למעשה בלמודו ובמעשיו הטובים].

חובת השתדלות זו, היא בעצם הקללה שנתקלל בה אדם הראשון: "בזעת אפך תאכל לחם", כלומר שלחמך תבוא בדרך עמל ויגיעה, ועם הרבה רצף של אכזבות: "קוץ ודרדר תצמיח לך". דבר זה מבואר ברמח"ל בספרו "מסלת ישרים". והבאור הוא שקללה זו שנתקלל בה האדם, היא בעצם תקונו לקלקולו, קלקולו היה בכך שאכל מעץ הדעת טוב ורע, ובכך ערבב את הטוב והרע בתוכו, מה שקודם לכן היה האדם כולו טוב, והרע היה מחוצה לו, לא מעורב בתוכו.

רוצים שנה טובה ומבורכת?

בכל ערב ראש השנה עורך הרה"ג דניאל זר שליט"א

פדיון נפש לשנה טובה ומבורכת!

בכה הפדיון לבטל גזרות רעות ולהשפיע על האדם

ישועות גדולות!

